

[Niels Andersen.]

tale om en afviklingslov, der kun skal gælde dette ene år.

Aksel Larsen: Jeg takker den højtærede finansminister for oplysningerne om den præmierede opsparings omfang og betydning, men jeg må sige, at jeg ikke er særlig beskæmmet, fordi han gør opmærksom på, at disse oplysninger kunne vi have fået ved at læse Statistisk Årbog. Ja, dér kan man få mange nyttige oplysninger, men det forekommer mig på den anden side, at når en minister fremsætter et forslag om forlængelse af en lov af denne art, er det ikke urimeligt, om ministeren enten i sin fremsættelsestale eller i bemærkningerne til lovforslaget giver tinget nogle oplysninger til bedømmelse af, hvorledes denne lov hidtil har virket. Det er ikke så forfærdelig stor en opgave; sådan en opstilling kan en sekretær i ministeriet vel udarbejde. Jeg synes, det havde været rimeligt, om sådanne oplysninger havde foreligget.

Det, den højtærede finansminister i øvrigt oplyste om, hvorledes det er gået med præmieopsparingen i sognekommuner, i byer o. s. v., kan man selvfølgelig filosofere meget over, og man kan drage visse slutninger med hensyn til, hvor opsparingsviljen er størst, og hvor den er mindst; det kan også godt være, man kan drage andre slutninger, for de tal, der her opereres med, er jo den skattepligtige indkomst, og det er ikke fuldkommen bevist, at den skattepligtige indkomst altid er identisk med den reelle indkomst med de lovmæssigt bestemte fradrag. Det kunne jo være, dette forhold spiller en rolle, og at det gør det lettere for folk med en forholdsvis lille skattepligtig indkomst i en landkommune at spare op, end det er for folk med en tilsvarende indkomst i byen.

Jeg bekender, jeg ikke forstår den højtærede finansministers sikkert meget kloge bemærkning om Aksel Larsen og principperne. Det kan vel heller ikke være så væsentligt, om jeg forstår den. Når jeg har talt om principperne, har jeg talt om det forhold, at retsforbundet nu begynder at ride principper i en sag af formentlig meget ringe betydning. I de sager af meget stor praktisk erhvervsmæssig og økonomisk betydning, der hidtil siden regeringsdannelsen

har været fremme, har retsforbundet overhovedet ikke kendt sine principper. Så må man have lov til ved denne lejlighed at spørge, hvordan det kan være, at retsforbundet i en så beskeden anledning som denne genfinder sine principper, og man kunne måske have lov at tilføje: kan vi forvente, at retsforbundet, når der kommer en stor sag med alvorligere indgreb i det, det ærede medlem hr. Niels Andersen kalder den naturlige økonomiske udvikling, da vil glemme sine principper og stemme for indgreb i den såkaldt naturlige økonomiske udvikling?

Det ærede medlem hr. Poul Møller finder det politisk opsigtsvækkende, at et regeringsparti går imod et regeringsforslag. Ja, det er vel i den forstand politisk opsigtsvækkende, at det er vi ikke vant til herhjemme. Jeg vil dog benytte anledningen til at sige, at jeg ikke kan se nogen ulykke i dette. Jeg tror sådan set, at når vi har samlingsregeringer, ville det være adskilligt sundere for dansk politisk liv, om disse samlingsregeringer ikke dannedes på det grundlag, at de ubetinget skulle være enige om alt, hvad de gør, om alt, hvad de fremfører i folketinget, og hvad de ikke kan blive enige om, lader de ligge. At regere efter dette princip fører til, at man lader alt for meget ligge. Det kan føre til uheldige kompromiser, kan føre til, at der gennemføres ting, som et reelt folketingsflertal i virkeligheden er imod. Det er naturligvis klart, at når der er dannet en samlingsregering af flere partier, må den være i stand til at holde sammen. Det må være sådan, at regeringen og regeringspartierne selv må afgøre, hvorvidt divergenserne i denne eller hin sag er så relativt beskedne, at man trods divergenserne og til trods for, at man lægger divergenserne åbent frem, dog kan holde sammen i regeringen, eller hvorvidt divergenserne er så store, at regeringen må skilles.

Jeg kan altså heri hverken se noget som helst uparlamentarisk eller katastrofalt for dansk politik eller statsliv — hvad ved jeg. At et regeringsparti salverer sig med hensyn til det ene eller det andet lovforslag — ja, jeg tror sådan set, det ville være ret sundt, om noget sådant skete. Naturligvis må regeringen og regeringspartierne selv indbyrdes afgøre, i hvilket omfang de vil